LIBRIS | We know books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poştal 060269, România

Difuzare / distribuţie carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacţia: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată
de Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice
din Învăţământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GHINEA, VALENTINA MIHAELA
Jurnal de vacanță / Valentina Mihaela Ghinea. -
București: Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0434-8

821.135.1

DTP: Claudia Popescu

Editor: Valentin Ajder

Valentina Mihaela Ghinea

JURNAL DE VACANȚĂ

EIKON
București, 2021

LIBRIS | We know books

Prietenei mele

CAPITOLUL I
O fată cuminte

Acum, dacă ar fi fost să fie cinstită cu ea însăşi, ar fi recunoscut că se simţea cam ruşinată. Ştia despre ea că este o fată cuminte, chiar tare cuminte, iar pedeapsa aceasta venea cumva să îi păteze renumele destul de greu câştigat.

— Hîm! făcu şi se propti bosumflată în geamul balconului.

..şi doar fusese atât de silitoare şi ascultătoare tot timpul anului! Luase numai note mari, se culcase şi se trezise exact la orele potrivite, se străduise să mănânce tot, de fiecare dată, chiar dacă uneori ceea ce se afla în farfurie nu i se părea a arăta tocmai îmbietor.., ce mai încolo şi-ncoace, se purtase exemplar. Tocmai de aceea nu înţelegea de ce bunica alesese o aşa de aspră pedeapsă!

Dădu din umeri şi-şi curbă sprâncenele a mirare.

„E drept că săracele sandale căzuseră la mijloc fără nicio vină, ..şi era păcat de ele. Dar chiar să fie ţinută prizonieră în casă timp de o săptămână întreagă?! Era prea mult. Sigur era prea mult!"

Aruncă pe furiş o privire uşor vinovată către sus-numitele sandale care, rămase doar cu bareta

LIBRIS | We know books

din față, zăceau aruncate sub scăunelul pitic, din colțul camerei.

„În definitiv, poate nu fusese cea mai bună idee să le taie. Dar cum altfel să o convingă pe mami să îi cumpere și ei unele din-acelea moderne, legate de gleznă, ca ale Dariei?! De ce să poarte ea mereu lucruri de copii mici, când, vezi, era deja domnișoară, și înțelegea atâtea lucruri și chiar și ajuta la atâtea treburi în casă?"

Și Mădălina se înciudă de-a binelea. Era vară. Vacanța de vară. Iar ea nu avea voie să iasă afară! Și totul se întâmplase atât de repede! Nici nu avusese timp să savureze sentimentul acela plăcut ce o acaparase odată cu premierea de la final de an școlar, căci chiar în acea după-amiază, în toată alergătura din timpul leapșăi, se și ivise ghinionul și o baretă de la o sanda mai că cedase.

— Ce mă fac? Dacă se rupe, o să fiu pedepsită! se impacientase ea sincer.

— De ce să fii pedepsită? Nu-i vina ta că bareta e proastă și se rupe, îi sărise în apărare Daria.

— Crezi? făcuse fără prea multă convingere Mădălina.

Dar Daria, cu o mină înțeleaptă, îi dăduse nu doar curaj, ci și idei:

— ..sau, dacă tot e să fii pedepsită, poate ar fi mai bine să rupi baretele de tot. Și zici că s-au rupt singure. Așa sigur o să îți cumpere sandale ca ale mele. Frumoase și bune!

Doar că bunica nu voise și pace să înțeleagă cum stătuseră lucrurile: desigur că nu era vina ei, ci a Dariei, căci ea o sfătuise în felul acela; ea era

aceeași fată bună și ascultătoare, și nu voise, bineînțeles, să o supere nici pe bunica, nici pe mami, doar că se întâmplase cumva .., nici ea nu mai reușea să spună exact cum. Iar acum, bosumflată și rușinată, trăgea cu ochiul pe la marginea geamului, că doar o prinde un crâmpei din joaca celorlalți copii.

— Mădălina! se auzi de prin bucătărie vocea bunicii strigând-o.

La început, copila se prefăcu a nu auzi. Dar insistența chemării o puse pe gânduri: *„O fi vrând, poate, să uite de pedeapsă?! ..să o ierte și să o lase afară, să se bucure de vacanță?!"*

Așa că, plină de speranță, o zbughi spre bucătărie, cu un zâmbet ascuns în colțul buzelor.

— Aș avea nevoie de niște ouă și o pungă de griș, o întâmpină, însă, bunica. Te duci tu, te rog frumos, la magazinul din colț?

Profund dezamăgită și chiar ușor contrariată, Mădălina se dădu un pas îndărăt:

— Păi, nu sunt pedepsită?! Nu am cum să merg la magazin pentru că nu am voie să ies din casă, se eschivă ea.

Bunica se încruntă:

— Atunci nu mai fac găluște la supă.

Bine, treaba asta cu găluștele îi sună Mădălinei a șantaj, căci tare îi mai plăceau fetei găluștile din supă! Dar nici ea nu era dispusă să cedeze fără să câștige nimic, așa că se aventură în negociere:

— Dar, dacă merg, înseamnă că nu mai sunt pedepsită. Căci, vezi bine, nu pot fi și în casă și afară în același timp, după cum nu pot fi și pedepsită și nepedepsită!

LIBRIS | We know books

— Mădălina, mergi să cumperi ouăle şi grişul? aproape că îşi pierdu cumpătul bunica.

— ..mi se scad trei zile din pedeapsă?

— Mădălina!

— ..două?

Bunica nici nu o mai băgă în seamă. Îi întoarse spatele văzându-şi de ale ei.

— ..una?! Hai, bunico, o singură zi!

Bătrâna nu îi mai răspunse, aşa că fata dădu, resemnată, să se încalţe:

— ..dar eu cu ce mă încalţ?

— Bănuiesc că îţi poţi lua sandalele.

— Dar sunt rupte, scânci Mădălina.

— Nu sunt rupte, sunt tăiate, o corectă bătrâna. Dar, chiar şi aşa, tot sandalele tale sunt. Prin urmare, sau cu ele, sau desculţă. Cum vrei tu.

La drept vorbind, ruşinea de îndurat îi păru fetei la fel de mare. *„Pfuuu..”*, făcu în sinea sa, dar se adună şi, cu oarecare mândrie, hotărî să braveze un pic în faţa prietenilor purtându-şi sandalele. Oricum, nădăjduia să o înduplece pe bunica în vreun fel. Avea să îi arate cât de harnică şi folositoare era ea, cât de cuminte şi ascultătoare, şi, prin urmare, cât de nedreaptă pedeapsa pentru *„o clipă de rătăcire”* (asta tot de pe la Daria o auzise, şi îi suna destul de matur şi interesant).

Drumul până la magazin şi înapoi se scurse fără a întâlni pe nimeni, de parcă toţi se pitiseră pe undeva. Parcă îi şi venea un pic să plângă! Avea şi ea acum ocazia să mai atârne la vorbă un picuţ, şi, ca un făcut, nici ţipenie de copil! Ba se bosumflă atât de tare, încât nici picioarele nu voiau să o mai asculte; i se înmuiaseră de tot, de se sprijini de

gardul ce împrejmuia curticica blocului, să nu se năruie cu totul. Se lăsă să se prelingă încet pe lângă el, aşezându-se gânditoare pe vine:

„Ce să facă ea acum? Să intre în casă, mulţumind-o astfel pe bunica şi sperând într-o iertare, chiar şi parţială?..Să mai aştepte un picuţ, că doar-doar o apărea careva şi să-şi ostoiască astfel din dorinţa de vorbă şi de joacă?”

Şi, în timp ce fata noastră cea cuminte se tot gândea şi răzgândea ce cale să apuce, vocile vesele ale companionilor săi de joacă prinseră a se auzi prin scara blocului. Ciuli urechea şi tresări părându-i-se că o aude şi pe bunica strigându-i peste geam:

— Mădălino, unde eşti?..vii odată?!

Ziua aceasta sigur era plină de ghinioane! Căci ce altceva să fie acesta, dacă nu un ghinion?..auzi, tocmai când să petreacă şi ea câteva minute cu Daria şi Petruţ, un băieţel mai mititel, dar strengăros tare, cu pistrui o mie pe pometii obrajilor şi pe nas, ei, tocmai atunci apăru şi bunica la geam.

— Mădălina! Te-ai lipit de gardul acela dat proaspăt cu vopsea! Ai stricat rochiţa, copilo!

Fata îngheţă, încercând să prindă din zbor ce anume se întâmplase. Dar Daria se oferi din nou să o ajute, şi-i şopti la ureche: *„Spune-i că te-a împins Petruţ. El e mai mic şi nu o să-i facă nimeni nimic!”*

Preţ de câteva clipe, Mădălina căută scăpare. Prea îi suna a minciună sfruntată ce o sfătuia Daria să spună! Dar nici curaj să greşească pentru a doua oară, şi atât de curând, nu prea avea! Dacă

LIBRIS | We know books

bunica avea să o pedepsească pentru tot restul vacanței? Dacă ar fi apărut, așa, deodată, și alte pedepse?..Ce avea să facă?..Îi venea să moară de rușine, mai ales că toată lumea știa despre ea că e o fetiță nu doar cuminte, ci și corectă, și tare îi plăcea să se mai mândrească cu asta..!

Valuri-valuri de căldură îi urcau din tălpi până în creștet, împiedicând-o să gândească limpede. Deschise de câteva ori gura, vrând a îngăima o explicație, dar gâtul îi era uscat, refuzând să articuleze vreun sunet. Într-un final, se auzi rostind răspicat:

— Nu eu m-am lipit de gard, bunico. Petruț m-a împins! El e de vină!

CAPITOLUL II
Vinovatul fără vină

Bunica se încruntă, neîncrezătoare.

— Vino sus! spuse și dispăru de la fereastră.

Mădălina își târșâi pașii până în dreptul ușii de la intrare, unde mai că îi veni să se prăbușească. *„Offf! Dacă s-ar putea ascunde acum undeva, să nu mai trebuiască să dea ochii cu bunica!"* Dar lumea părea să își urmeze cursul normal, nebăgându-i în seamă supărarea, așa că nu avu încotro și se-ncurajă singură, apoi se strecură tip-til înăuntru, zbughind-o direct în camera sa.

În mod surprinzător, bunica nu se năpusti după ea s-o certe și să îi prelungească pedeapsa, așa cum s-ar fi așteptat Mădălina. Nici nu o strigă, chemând-o în bucătărie să-i ceară socoteală. Nici nimic altceva. Și lipsa aceasta de reacție era chiar mai greu de îndurat, descoperi fata.

O vreme șezu cuminte pe scăunelul pitic, consemnându-se parcă singură la colț, pentru *bună purtare*. Treptat, spatele i se înconvoie, mâinile îi alunecară din poală, iar pe față îi apăru o expresie ușor nedumerită: *„Ei, dar chiar murdărise rochița?! Cât de rău putea fi?"*

Și, într-un avânt de speranță, se lăsă doar în maieu și ciorapi, căutând, cu gesturi febrile,

LIBRIS | We know books

stricăciunea. Încremeni. Spatele tot se arăta dungat într-un verde viu și lipicios încă, de care.., de care se molipsise până și spătarul scăunelului! *„Doamne-Dumnezeule! Mai rău de-atâta putea fi?!"* se îngrozi Mădălina și-n disperare, dădu cu poala rochiei să șteargă vopseaua de pe scăunel. Verdele se-ntinse, însă, parcă vrând să-i facă în ciudă. Degeaba dădu fata și cu mâna, ba și un pic cu limba, că doar o mai dispărea din măzgăleală! Nici vorbă! Nu reuși și pace!

„Ce mă fac, ce mă fac?" și-un nod de lacrimi i se opri în gât.

Scrută disperată încăperea. Nimic. Doar o rază jucăușă se pogora, răsfrângându-se prin geam, pe covorașul verde din dreptul patului.

„Ce prostie, să ai rochița albă! De ce nu i-a luat mami o rochiță verde?! Acum abia dacă s-ar mai fi văzut dungile de vopsea!..Da, da! Categoric, rochița era de vină, nu ea. Că doar nu a murdărit-o ea intenționat.."

Gândul acesta nu reuși, însă, să o liniștească. Se chirci micuță în pat și-și trase pledul până peste urechi, mai cu seamă că-i păru a auzi pașii bunicii.

— Dormi?

Mădălina nici nu îndrăzni să respire, sub pled. Ținu ochii strâns-închiși, și nu clinti nici măcar un deget.

— Trebuie să fi adormit, o auzi pe bunica vorbind ca pentru sine.

Urmară câteva secunde lungi, teribil de lungi, în care fetei mai că îi veni să țâșnească din pat și să-și ceară iertare. Dar nu o făcu. Se ținu bine, încordată toată să nu se dea de gol, și aștepta până

ce bunica decretă un *„probabil că nu îi este foame"* – care, la drept vorbind, o cam sperie-, urmat de scârțâitul ușii închise.

Dar, chiar și așa, o vreme nu îndrăzni să se miște. Doar când în cealaltă parte a casei răsunară ceva voci cunoscute, tresări și ciuli urechile. Pereții estompau, însă, sunetele, iar Mădălina se căzni degeaba să priceapă ce anume se întâmpla.

Crăpă ușa și scoase nasul, mânată de curiozitate. *„Daria?"*

— ..să vă spălați pe mâni, mai întâi! se auzi vocea sfătoasă a bunicii.

Mădălina simți un val de căldură scurgându-i-se dinspre cap către tălpi, mai cu seamă atunci când recunoscu vocea pițigăiată a lui Petruț.

— Tanti, eu nu ajung la apă..

„Ei, na, că asta-i bună!" se înciudă toată fata. Dar nu avu timp de alte socoteli, căci chipul micuț al lui Petruț se ivi drept sub nasul ei.

— Tanti, dar dacă Madălina nu mai doarme, mănâncă și ea cu noi?

— Dacă i-e foame, mănâncă.

— Ți-e foame, așa-i? o îndemnă băiețelul în șoaptă. E supă cu găluști! și, strecurând mâna prin crăpătura ușii, o trase ușor de marginea maieului.

Contrariată de ceea ce se întâmpla, Mădălina se înfășură în capozelul de vară cu flori mari, grena, și, cu un aer ușor spășit, se înființă în bucătărie.

Supa cu găluște fu exact așa cum știa ea că o face bunica: limpede și strălucitoare, îmbrăcată în câteva bule răzlețe de grăsime și frunzulițe de pătrunjel, și găluște oleacă palide, dar pufoase și